

rahha liggi. Roddo tulli jälle endine kurvastus peale, läksin siis teisel päeval jälle körtsi ja itka ueste, aega möda hakkasin ka mõne jutäie wina wõtma, ja sest tundsin weel rohkemat mele lahutamist. Roddune ello sellegipärrast ei parranenud, tö ja murre, taplemisfed ja riud ei lõppenud, waid naene pahhandas nüüd sest weel enam, et läksin körtsis, wahhest ka pallus, et piddin kajo jäma; lubbasin küll, agga kui õhto tulli, ei wõinud ma enam paigal olla; koddoo olles aeg jäi iggawaks, — ja egga ma siis liga ei jonud; egga leidnud sest muud wigga, kui sedda, et ma enam ni kangeste tödd ei teinud ja et rublad weel enam wähhenesid, — agga kellele neid enam korjata, ollime jo lapseta. Nenda läks luggo tüf aega, siis naene sai kaksikuid lapsi, kaks poega. Kui need ollid ristitud siis töutasin jälle meelt parrandada, körtsi käimise mahha jätta ja wanna wiisi tödd tehma. Se läks mul ka hästi korda ja minno südda läks jälle rõõmsamaks, sedda enam näggin, et naese meelgi lahtemaks sai. Olli meil siis jälle üks meel ja südda, piddasime jälle ühhestoos nõuu, tuida rahha tenida ja lootjime, et kui poisid suremaks kaswawad eks naadgi siis selle jures wõi abbiks olla, wõtjime sellepärrast kohhe ette, neile hästi süa ja jua anda ja aegjaste töle õppetada. Se olli tark nõu! Poisid kaswasid üllesse, kui sällud heinamaal ja ollid kahhelsa aastaga ni tuggewad, et jubba wõisid perremehhe lambad hoida ja sellega ommale läbbi furwe kõhho täie tenida ja süggise suggo wilja ja tango kajo tua. Mul olli sest hea meel ja rõmustasin weel

enmam, kui pärrast wilja kõrwa mõnne rahha-koppita hakkasid sama ja minno kätte toma. Arwasin sedda nago tulleswa rikkuse läerahha ollema.

Kui Peter siin jälle kinni piddas, küsisin minna, et temma lapse-kaswatamisest parremat arro saaksin: „Sedda murred itka kandsid, et poisid aegjaste õppisid luggema ja kirjutama?“ — Temma kostis: Oh, armas aeg! wõi need piddid kirjutama õppima. Mis tarwis sedda tülli weel? Suggemisega olli jubba waewa küll ja naesele palju ajawiitmist, et ta mõnda korda ramato poiste wasta pead wiskas ja ütles: „kassige ramatuga minnema! egga teie sellega iales wõi leiba süa!“ Agga ei se aidanud; naene piddi agga jälle ramato ette wõtma ja poistega poostawisi torkima, kummi waewalt mõistsid sõnnad ülleswerida. „Jubba se aitab!“ ütles siis. Agga õppetaja, kui loetama tulli, ei elnud sega polegi rahhul: „nisuggusest luggemisest polle kasso, sest lapsed ei sa arro mis loewad. Sellepärrast õppetage neid weel hõlega koddoo, siis saatke kolm talwe järrestillo koli, et seal weel kirjutamist, laulo-wisissi, pibli-luggusid ja muud head tundma õppiwad, mis nende mõistuse arwab ja süddamed walgustab!“ Nenda maanitses ja kinkis weel, kui naene nuttes ütles, et jõud ei anna ramatuid osta, koli-ramato. Läksime siis ärra, agga naese meel olli pahha ja minnagi arwasin, et se kellegi kasjaks ei olle, et waesi nenda waewatakse ja legi ei kasju sedda. Siiski, et koli-ramat olli lingitud, pandi poisid wahhest luggema ja esiotja teggid sedda sure hinnuga, püüd-